

FR. KRIZOSTOM:

Sv. Frančišek živi.

Kje, smrt, je tvoja moč?
Premagana,
v grobove pahnjena, v polnoč
srepó strmi plašna . . .
Zavese padle so blesteče.
Med svečami
obliče blago se leskeče:
na odru oče spi.

„Sinovi ljubljeni
vi dvojite?“
Pogled se bratom razjasni,
bridkost jim v prsih mre.
Dva dečka tiha, snežno bela,
dva angela,
življenje v lica trudna, vela,
Frančišku dihata.

P. MARIJOFIL HOLEČEK:

Kažipot k popolnosti.

Drugo poglavje.

Mostišče samo ne pomaga mostu prav nič, če je še tako močno. Tudi mostnice same mu ne bodo dosti koristile, če so še tako lepó vmerjene in umetno prikrojene. Nositi jim morajo močni in zanesljivi stebri. Tudi v duhovnem življenju nam ne bo pomagalo dosti hrepenenje in prizadevanje po večji, pravi popolnosti, ako ne bomo vpoštevali poglobitvinih čednosti, ki tvorijo neogibno potrebne stebre našega duhovnega mostu, vodečega iz bežnega življenja v srečno večnost.

Brez modrosti sploh ne bomo krenili na „hojo za Kristusom“; in naše „čednosti“ bi bile le izrodki blaznosti.

Brez pravičnosti bomo kmalu zagazili v protislovje s krščansko ljubeznijo.

Brez srčnosti bomo že pri prvih ovirah opešali ter krenili na široko zložno cesto sveta.

Brez zmernosti postanemo kmalu igrača strasti in domišljavosti.

Zato smo si morali ogledati te štiri poglavitne čednosti! S pomočjo teh čednosti hočemo sedaj zidati naš duhovni most dalje. Pričeli pa bomo z ono čednostjo, ki nam jo naš najvzvišenejši vzor, Jezus Kristus sam najbolj priporoča: „Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen“. (Mat. 11, 29).

Ponižnost.

Sveti Avguštín je osebno okušal, kakšne dvojbe mora razrešiti, kakšne srčne boje bojevati, koliko duševnih britkosti prestati človek, ki resno sklene začeti novo življenje v Kristusu.

Priprosto in prostodušno, natanko in odkritosrčno nam je vse to popisal. Jokal je in obupaval, molil in premišljeval, omahoval med svetom in Kristusom ter večkrat menjal svoje prepričanje, preden se je odločil za Boga. In kaj meni ta svetnik o krščanski popolnosti?

Njegovi spisi, njegovo življenje, pred vsem pa popolnost, ki jo je dosegel, nam govoré, da se ni motil, ko je zapisal: „Prva in poglavitna čednost, temelj krščanske popolnosti je sveta ponižnost!“

Globok temelj mora sezidati, kdor hoče dovršiti visoko stavbo.

Tega prepričanja je bil tudi sv. Frančišek Asiški. Sam iz srca ponižni učenec iz srca ponižnega Jezusa zahteva, da morajo tudi njegovi otroci ljubiti to nežno in ljubko čednost. In kdo je ne bi ljubil, ako pomisli, koliko časnega in večnega zla je rodila že — ošabnost, kako ošabnost še vedno razdira poglavitne stebre sreče in miru, blagostanja in zadovoljnosti, in kako jo Bog sam neskončno sovraži!

Ošabnost se nam v vsej svoji hudobiji posebno jasno kaže na kraju večnega pogubljenja. Vprašajmo prebivavce pekla: „Kdo je kriv vsega vašega trpljenja?“ — Hoteli smo deliti nerazdeljeno čast in slavo z Bogom, svojim Stvarnikom, zato nas je pahnil Bog v brezdno večne muke. — V svoji ošabnosti smo se protivili pravičnim naredbam, božjim in cerkvenim, v svoji ošabnosti se nismo hoteli ukloniti volji božji, v svoji ošabnosti nismo hoteli poveljevat Boga na zemlji, zato ga moramo tu nehote poveljevat v strašnem večnem trpljenju.

Ošabnost nas je strmoglavila za večno na ta žalostni kraj! — To je obupni klic pogubljenih...

Koliko zla je rodila ošabnost, nam bosta lahko povedala tudi Adam in Eva.

Stopimo v duhu za nekaj trenutkov v raj in oglejmo si njegovo srečo!

Adam in Eva prebivata v njem. — Otroka božja. — V polni meri sta uživala vso ljubezen nebeškega Očeta. Obdarovana z naravnimi in nadnaravnimi darovi nista poznala ne smrti, ne bolezni, ne skrbi, ne žalosti, ne britkosti. Zemlja od Boga blagoslovljena jima je z lehkoto rodila. Vse jima je služilo v srečo in zadovoljnost. Bila sta res gospoda vesoljnega stvarstva!

Ali vprašajmo ju le: „Odgovorita nam, zakaj sta morala zapustiti raj? Zakaj je Bog preklel zemljo? Odkod bolezen in smrt? Odkod skrbi in težave? Odkod skušnjave in duševni boji? Odkod gorje in vse zlo, ki tlači človeški rod?“ In odgovorila nam bosta: „Ošabnost najina je nama in vam spremenila zemeljski raj v solzno dolino.“

Preselimo se v dobo, ko je Jezus Kristus očitno nastopil svoje poslanstvo, nastopil kot učlovečeni Bog. Prerokovanja in predpodobe, njegov nebeški nauk, njegova svetost, njegovo življenje, njegova smrt, njegovi čudeži so pričali to resnico. Celotna narava je spoznala v križanem svojega Boga! Le izvoljeno ljudstvo, ljudstvo, ki ga je tako željno pričakovalo, ljudstvo, ki ga je Bog v svoji neskončni ljubezni izvolil in določil, da bi se v njem ohranila tolažilna misel na uro odrešenja iz težkih spon prokletstva, ljudstvo, ki bi moralo prvo naznaniti človeštvu rojstvo Odrešenikovo, le to ljudstvo ga ni hotelo pripoznati. Vzrok? Ošabnost ga je zaslepila tako, da je bilo slepo za vse dokaze božanstva Jezusovega. V svoji ošabnosti ga je celo zavrglo in izdalo v roke nevernikov-poganov! Zato pa tava sedaj ta nekdanj tako blagoslovljeni in ljubljeni otrok božji liki deseti brat po svetu brez domovine in tempeljna, brez daritve, zaznamovan s Kajnovim znamenjem sovraštva in prokletstva božjega!

Ali ošabnost rodi tudi dandanes še iste zle posledice, ko razdira glavne temelje sreče, miru, zadovoljnosti in blagostanja v časnem in dušnem oziru!

Odkod razkošnost „nežnega“ ženskega spola? Svetu hoče dopasti, obračati hoče na se pozornost. Ali kako naj to doseže? Nalepotiči se in našušmari tako neznansko „lepo“, da je bolj podobna strašilu za proso, kakor bitju, ki nosi na sebi podobo božjo. Ošabnost je zapeljala že marsikatero dekle k gizdavosti. Gizdavost pa zamori polagoma vsak čut sramežljivosti, najboljše varihinje svete čistosti.

Sosed razžali soseda! Smo pač ljudje. Razžaljenje rodi jezo in sovraštvo, sovraštvo pa prepir in pravdo. Pravda se začne: Noben noče odnehati. Hodita od enega advokata do drugega, dokler ne zapoje obema boben pred hišo. Oba sta postala berača. Zakaj? Kje tiči vzrok? V ošabnosti! Ko bi ne bila prevzetna in ošabna, bi se ponižala, bi si ponudila roko v spravo in konec bi bilo gonje in prepira!

Kdo je zakrivil izbruh svetovne vojske, ki je spremenila zemljo res dobesedno v „solzno dolino“? Ošabnost, napuh, pohlep po nadvladi na svetu! Kdo zavlačuje sklep miru? Ošabnost, ki nasprotuje enakopravnosti in svobodi vseh narodov! Ošabnost, slepa in gluha za gorje, ki v njem umira človeštvo!

Ali se smemo potem čuditi, da Bog napuh, prevzetnost in ošabnost tako neskončno sovraži. Bog hoče, dà, On želi, da bi se vsi zveličali. Zato tudi vsakemu odmeri toliko milosti, kolikor je potrebuje za svoje zveličanje. Le ošabnemu človeku odreče svojo očetovsko milost in pomoč. In to ne nasprotuje njegovi neskončni božji ljubezni! Ošabni človek si izvoli v svojem srcu sebe za boga! Tega boga — sebe — časti, tega boga moli! Pravega živega Boga zavrže. Zato ga tudi Bog prepusti njegovemu bogu

— samemu sebi. Ošabnež postane igrača svoje lastne poželjivosti. „Le ponižnim deli Bog milosti, prevzetnim se pa ustavlja.“ (Jak. 4, 6).

Ljubi tretjeredniki! Lehko smo spoznali, kako pogubonosna je ošabnost za naš časni in večni blagor. Ošabnega človeka sovraži človek, sovraži ga Bog. Hočemo li varno hoditi po nevarni in strmi „hoji za Kristusom“? Hočemo li gotovo dospeti do zaželenega cilja? Potem uvažujmo resno besede Kristusove: „Učite se od mene, ki sem . . . iz srca ponižen.“ (Mat. 11, 29). Bodimo ponižni iz srca, ponižni po duhu! Sovražimo ošabnost! Kako nas pa more tudi osrečiti čast sveta, ako resno hrepenimo po časti nebes? Kdo bi se brigal za hvalo ljudi, če hoče dopasti le Bogu? Svetniki so hoteli živeti le tako, da so dopadli Bogu. To geslo si izvolimo tudi mi. Potem bomo tudi mi vse, kar zapazimo dobrega na sebi, pripisovali Bogu. Potem bomo tudi mi vse, kar nas doleti in zadene, vdano prenašali. Mi bomo ponižni po duhu, ponižni iz srca. Bog sam nas bo ljubil. Kogar pa ljubi Bog, temu se ni bati, da bi ga zapustil, zakaj „varoval nas bo kot punčico svojega očesa. Kakor orel vabi k letanju svoje mladice in nad njimi leta, tako bo Bog razprostrl nad nami svoje peruti in nas vzdignil ter nosil na svojih ramah. Gospod sam bo naš vodnik.“ (V. Mojz. 32, 10—12).

P. EVSTAHIJ:

V nebeški slavi.

Francišek oče, ti živiš,
ti piješ božjo luč in sevaš,
sladko med serafini pevaš:
„drevo življenja — sveti križ,
pozdravljen bodi!“

Svetloba vre iz tvojih ran,
v nebeškem morju duša plava...
Kak ljuba nam je tvoja slava,
zato iskreno slednji dan
pozdravljen bodi!

Marsikdo misli, da je rekel Bog ve kaj velikega, če trdi, da je tudi brez vere mogoče pošteno živeti. — Gotovo je to mogoče, kakor tudi more kdo govoriti brez pameti. Le ponosen naj ne bo na to, ker kaj takega zna tudi škorec in papagaj. Podobno je tako govorjenje brez pameti poštemu življenju tistega, ki se je sramoval ukrasti majhen kosček kruha pri peku, med tem ko z najmirnejšim srcem zavije vrat svojemu nasprotniku v kupčiji ter z odiranjem izsesava kri ubogim ljudem.

Vajs (Weiss).

FR. ROMAN:

Sedmero veselih skrivnosti.

IV.

Modri pri Jezusu.

»Prišli so Modri z Jutrovega v Jeruzalem, rekoč: Kje je kralj Judov, ki je bil rojen? Videli smo namreč njegovo zvezdo na vzhodu in smo ga prišli molit.« (Mat. 2, 1—2).

ideli so zvezdo jasno in sijajno in odšli so za njo, — zakaj nejasno so zaslutili v svojih srcih veliko skrivnost. Obrazi jim žare v velikem, nepojmljivem pričakovanju, lica gore neutešljivega koprnjenja po njem — Edinem, Svetem . . .

Dolga in težavna je pot preko puščave, trudne so že noge, ali hrepenenje je veliko. Naprej za zvezdo vodnico!

Že jim počiva pogled na svetem mestu, v solnčnem soju se svetlika pozlačena streha veličastnega templja. Srce jim živahneje zapôlje, saj morda v malo trenutkih zagledajo njega, čigar zvezdo so videli na daljnem vzhodu. V veselem pričakovanju se napotijo proti kraljevi palači. Ali tukaj jih čaka bridko razočaranje, nihče namreč ne ve za novorojenega kralja. Herod veli poklicati pismouke in duhovnike in ti povedô, da je pisano o bodočem Mesiju-Kralju, da bo rojen v Betlehemu: „In ti, Betlehem Efrata, si majhen med tisočniki Judovimi; iz tebe mi izide, ki bo gospodovavec v Izraelu in njegov izvor od začetka, od dni večnosti.“ (Mih. 5, 2).

Iznenadeni in potrti se napotijo Modri, po naročilu Heroda, v Betlehem. Toda komaj zapuste mesto, glej, že se jim znova prikaže zvezda: obličje se jim razjasni, oči zalesketajo v gorkem in svetem koprnjenju po iskanem Detetu. Ko pa stopijo „v hišo, najdejo Dete z Marijo, njegovo Materjo in kleče ga molijo, ter odpro svoje zaklade in mu darujejo zlata, kadila in mire.“ (Mat. 2, 11). Kako ljubeč prizor! Slabotno Dete počiva v naročju mlade, v sveti radosti se smehljajoče Matere — in vendar je Dete — Mesija-Kralj, Gospodovavec v Izraelu in Mati njegova nebes Kraljica; pred njo pa kleče v veliki ponižnosti in trdni veri trije Modri ter molijo božjega in njenega Sinu . . .

Drobno Dete se pa smehlja radostno in otroško, v svojem detinskem srcu pa blagoslavlja njihov trud in trdno vero, pot njihovo in nje same. Srca Modrih prevzame brezmejna blaženost . . . „in veselili se bodo v njem . . . kralji zemlje in molili kralja Izraelovega.“ (Tob. 14, 9).

V.

Marija najde Jezusa v templju.

»In zgodilo se je, da so ga čez tri dni našli v templju, sedečega sredi učenikov, ki jih je poslušal in izpraševal. Ko so ga videli, so se zavzeli. In Mati njegova mu je rekla: Sin, kaj si nama to storil?« (Luk. 2, 46. 48).

„Sin, kaj si nama to storil?“ Iz teh besedi seva ona velika bolest nad izgubljenim, ali še večja radost nad najdenim Jezusom.

Ko je dopolnil Jezus dvanajst let, sta ga vzela Marija in Jožef seboj v sveto mesto. Umevno je, da sta ga oba nad vse na svetu ljubila. Ta ljubezen pa je od dne do dne rastla, posebno pa na tej poti, ki jo je Jezus ono leto prvokrat nastopil. Spominjala sta se njegovega poslednjega veliko-nočnega praznika, zakaj vedela sta za prerokbe o Mesiju, o njegovem delovanju in trpljenju.

Ko se je iz dalje prikazalo sveto jeruzalemsko mesto, je oko dvanajstletnega Jezusa splavalo preko Jeruzalema na vzhodno stran, kjer kipi proti nebu Oljska gora in od nje proti desni kalvarijski griček. Kaj je tedaj čutila Jezusova duša, kaj mu je zatrepetalo v srcu? ... Ujela je Marija otožni pogled Jezusov in tedaj je v svojem srcu z veliko radostjo spoznala, kako neizmerno ljubi svoje božje Dete. Jezus se je okrenil in odšli so dalje proti svetemu mestu.

Po končanih praznikih pa se je zgodilo, da sta Marija in Jožef odšla iz Jeruzalema brez Jezusa; bila sta oba prepričana, da gre v družbi sorodnikov in znancev. Lahko je umljiva brezmejna bolest, ki jo je občutila Mati božja, ko je zapazila, da nima več Jezusa pri sebi. Sè skrbjo in žalostjo ga išče tri dolge dni ... Tretji dan ga pa zagleda sredi med učeniiki, kako govori v svesti si svojega božjega poslanstva, vidi ga, kako žarečih lic ponavlja in razlaga skrivnostne besede prerokov, pri vseh vzbujajoč občudovanje. Iz besedi, iz kretenj, z obličja mladega Jezusa odseva nekaj čudovito ljubkega, nekaj božjega ... Marija se ne more več zdržati: od neizmerne radosti prevzeta pristopi k njemu, ga objame, pogleda v njegove jasne in globoke oči ter mu reče: „Sin, kaj si nama to storil?“ Te besede so izliv duše še trepetajoče od tihe, grenke bolesti, ki je sedaj v brezmejnem veselju že skoro pozabljena, pa bi se rada v ljubezni iztožila ...

Jezus vstane, ker dopolnjena je volja nebeškega Očeta. Pogledi vseh počivajo na njegovi ljubki, angeljski postavi, vsi so prevzeti od njegove velike modrosti — on pa odide ž njima odet z veličastvom božjim. (Dalje.)

P. EVSTAHIJ:

Sv. Francišek moli . . .

Noč. Narava vsa miruje —
pôtok le šumlja v daljavi . . .
Sam v kapeli v halji rjavi
mož priprosto mili čuje.

Sam? — Lobanjo glej in svečo!
Žar življenja dogoreva . . .
Sam? — Krilatec božji peva
srcu, ki je našlo srečo.

Sam? — Oko že v Luči plava,
sveti se Oblak mu bliža.
„O, skrivnosti paradiža! —
Molim, Stvarnik, bistvo tvoje!“

„O Lepota, večno živa,
polna slave nedosežne!
O višine sladko nežne,
v njih najvišji Duh prebiva!“

„Tebi slava, Čudoviti!
Tvoja Milost dušo snubi,
Ogenj tvoj na veke ljubi . . .
Daj, da mogel bom ljubiti!“

„Prosim te za svet in brate,
prosim te za duše mile,
da bi tvoje žarke pile
in živele v tebi — zate!“ — —

P. ALFONZ FURLAN:

0 mesečnem priprošnjiku ali patronu.

Sv. Brigita, vdova 3. reda.

Zgled moliti za mrtve.

najnovejšem rimsko serafinskem koledarju je sv. Brigita šteta med svetnice tretjega reda. Rojena je bila na Švedskem in se omožila s knezom Vulfom Gudmarsen; oba sta bila plemenita in pobožna. Sveta Brigita je skrbno vzgojevala svojih osem otrok. Najstariši sin Karel ji je delal velike skrbi in grenke ure; bil je namreč živ, predrzen in jezi jako podvržen; svoji materi je bil podoben samo v češčenju Matere božje. S svojim sinom Karlom, hčerjo Katarino, in s tremi duhovniki je romala v Jeruzalem. Na potu obišče neapoljsko kraljico Joano, ki se ni mogla ločiti od njenega sina in ga je hotela obdržati pri sebi. Ko ne more sv. Brigita z besedo nič opraviti pri kraljici, se obrne k Bogu in ga prosi, naj rajše pokliče k sebi njenega sina, kakor da bi ga z grehom žalil. Bog je uslišal njeno prošnjo, sinu je poslal mrzlico, ki ga je v malo dneh spravila v grob. Svojemu pobožnemu možu je dovolila, da je vstopil v cistercijanski red, kjer je tri leta potem umrl. Dva sina ji je Bog vzel že kot otroka; tretjemu sinu Karlu je izprosila smrt sama, ker ga je rajše imela mrtvega kakor pa živega v grehu. Žalostna je bila, ali obupala pa ni; vedno se je tolažila, da bo kmalu pri svojih otrocih in možu v nebesih. Težki udarci so bili zanjo; žalovala je za njimi, ali ne kakor današnje žene in matere. Današnji svet žaluje za rajnimi s tem, da nosi črno obleko, lepša grobove s cveticami: toda ako so rajni v čistilišču, v vicah, jim vse to in še drugo nič ne koristi. Neutolažljiva žalost jim tudi ne koristi, pač pa škodi žalujočim na zdravju. Žene, vdove, otroci, žalujte za svojimi rajnimi po zgledu sv. Brigite, Rajni mož se ji je prikazal po svoji smrti, ji razodel, da je v vicah in jo prosil, da naj zanj vsak dan v enem letu dá opraviti po eno sveto mašo; da naj razdeli ubogim vse tiste reči, katere je na zemlji preveč ljubil in rad imel, in naj obilno miloščino deli. Težko je bilo Brigiti ubogim razdeliti nekatere reči, katere si je izbrala za spomin svojega pokojnega mioža; toda velikosrčno je storila vse, kar ji je naročil, samo, da mu je pomagala iz vic. Posnemaj sveto Brigito vsaj v tem, da boš za svoje rajne pri sveti maši, da boš molil zanje, prejemal sveto obhajilo, se pridno vdeleževal odpustkov in potrpežljivo prenašal vsakdanje križe in težave za duše rajnih in jim tako pomagal iz vic!

Trije pokojni.

eseca junija je pobrala smrt tri odločno katoliške osebe, ki niso bile med sabo v nikakí zvezi, pa jih je tesno vezala prava ljubezen do Boga in odločno versko prepričanje. Komaj smo se mogli privaditi na misel, da je v Gorici nenadoma pograbila smrt 52 let starega odvetnika doktorja Pavletiča Frančiška, večletnega duhovnega očeta (sindika) Sv. Gore, se je že nepričakovano približala c. kr. poštnemu nadkontrolorju Vagaja Janezu, večletnemu predniku tretjega reda moških v Ljubljani in par dni za njim je pretrgala nit življenja mlademu uradniku in vojaku Schöffu Frančišku, novincu tretjega reda ljubljanske skupščine. Hudi so bili ti udarci, toliko hujši, ker so prišli nepričakovano in so si sledili hitro v teku petnajstih dni.

† Dr. PAVLETIČ FRANČIŠEK.

On ni bil ud tretjega reda, ali bil je Frančiškovega duha. Ko vseučilišnik na Dunaju je bil ustanovitelj in prvi urednik dijaškega katoliškega lista „Zora“ in glavni zastopnik katoliških načel med slovenskimi vseučiliščniki. Potezal se je za čistost našega jezika in je začel v svojem listu s pravopisom našega Cvetja, četudi pri njem ni mogel vstrajati vsled pregovarjanja drugih. Skromni in modri mladenič je za dobro katoliško stvar žrtvoval tu svoje prepričanje in se udal večini. In to modrost in skromnost je nosil sè sabo celo življenje. Nikoli ni silil v ospredje, nikoli ni iskal svoje časti. Imel je pa za vsakega prijazno besedo, moder svet, ljubeznivo srce. V neki težki zadevi sem se posvetoval sè starim gospodom. Ni mi vedel prav svetovati. Povedal sem mu, kaj mi je rekel dr. Pavletič: On pa pravi: „Čujte! To je moder mož. Poznal sem ga ko koncipijenta in lahko rečem: Boljšega še nisem našel. Njega poslušajte.“ Slušal sem ga in se nisem kesal. — V Gorici ste bili dve narodni stranki: slovenska in italijanska. Dr. Pavletič je bil vedno odločen Slovenec. Rajnkega pesnika Gregorčiča Lahi niso mogli trpeti. Ko je Gregorčič umrl, je dr. Pavletič javno pri pogrebu z drugimi šel sè svečo ob njegovi krsti. In na tega Slovence so se tudi Italijani pógostokrat obračali v pravnih zadevah, ker je bil vedno pravičen in vesten odvetnik, moder in usmiljen do trpečega brata. In kako previden je bil in poln ljubezni tudi do tistih, ki niso bili njegovega mišljenja. Po smrti so vprašali gospo vdovo, kateremu odvetniku naj izročijo pravne zadeve njenega moža? In gospa ni vedela odgovoriti, ker ji pokojni mož nikdar ni ničesar pravil o svojih pisarniških poslih in ji nikoli ni govoril o svojih tovariših, četudi so mu bili kedaj nasprotni. In če ženi ni tožil, je drugim še veliko manj. Pokojni dr. Pavletič je bil res mož. Pa je bil tudi odločen katoliški mož. Svoje verske dolžnosti je točno izpolnjeval. Še več! Pred leti je zbolel na smrt. Vsi smo se bali za njegovo dragoceno

življenje. Ko je ozdravel, je prišel nekega dne dopoldne z rožnim vencem v roki okoli enajste ure na Sv. Goro; prejel je v tej pozni uri in po dolgem težavnem potu sv. zakramente in je v cerkvi še dolgo molil pred Marijinim altarjem. Potem sem ga povabil na zajutrak, pri katerem je povedal, da je bil po obljubi dolžan zahvaliti se Mariji za zadobljeno zdravje. Zadnja tri leta je sè svojo družino prebival v Ljubljani, ker ga je vojska pregnala iz ljube Gorice. Pogosto je šel mimo naše cerkve, pa je vselej dostojno pozdravil Jezusa grede mimo velikih vrat in se odkril, kakor se po stari navadi spodobi za kristijane.

Pokojni dr. Pavletič menda celo svoje življenje ni bil nikoli prav popolnoma trdnega zdravja. Veliko je trpel tudi na živcih, kar je pri odvetniških poslih in njegovi tanki vesti umljivo. Ali nosil je slabosti in bolezni zelo potrpežljivo in vdano v božjo voljo.

Do vbogih je bil zelo usmiljen. Za malo plačilo, večkrat tudi brezplačno, ali celo podporo jim deleč, je zastopal njih pravne zadeve. Zato je imel pa tudi zelo veliko ubogih, ki so pri njem iskali pomoči in svéta. Neki drugi odvetnik mu je rekel nekoč: „Če bi imel jaz tvojo pisarno, bi bil že milijonar.“

Z dr. Pavletičem so Goričani sploh, posebej pa še goriški Slovenci, silno veliko zgubili. Pokojni ni maral za kričanje in vpitje, ni iskal za se slave in časti, ni hotel, da bi ga kedo hvalil in pisal o njem; pač pa je neumorno delal za blagor človeški in posebej še za Slovence na Goriškem. On je bil mož, katerega so celo nasprotniki spoštovali in dr. Pavletič je bil zares vreden vsega spoštovanja.

Naša frančiškanska okrajina mu je že pred dobrimi desetimi leti v izraz spoštovanja dala diplomo posinovljenja in mu s tem naklonila vse duhovne dobrote provincije. Radostnega srca je sprejel diplomo, jo prebral in rekel: „Hvala Vam lepa za to odlikovanje, ki me bolj veseli, ko katerokoli drugo; imam vsaj nekaj tudi za nebesa.“

† JANEZ VAGAJA.

Leta 1886. je stopil sè svojo ženo dvainštiridesetletni c. kr. poštni uradnik v tretji red in si izbral za redovnega zaščitnika sv. Antona Pad. Služil je v raznih mestih. Dosegel je čast nadkontrolorja v svetnih službah, čast prednika moških pa v tretjem redu. To službo je opravljal od l. 1911. vedno skrbno in zelo vestno. Kadar je šlo za kako tretjeredno prireditve ali za romanje, ali za shod, za kako pobožno vajo ali procesijo, je vneto hodil od enega do drugega člana in mu mirno povedal, za kaj gre in je ravno tako mirno odšel, če ni ničesar opravil; če se mu je posrečilo pridobiti ga za stvar, se je veselil. Za vse dobro vnet je delal tudi pri katoliških društvih in družbah, posebno pri Vincencijevi. Pred vsem je pa delal doma za svojo družino. Rad se jih je spominjal in na svojega brata je bil naravnost ponosen, ker je duhovnik. Če se kedaj ni mogel udeležiti kake tretjeredne

pobožnosti, se je vselej dostojno opravičil. Hodil je redno vsaki dan k sveti maši, pogosto k dvema, ob nedeljah in praznikih pa redno k dvema. Ko je neko nedeljo na koncu seje rekel, da mora iti še k sv. maši, ga je eden odbornikov vprašal: „Kaj danes, ko je tak praznik, še niste bili pri sveti maši?“ On odgovori s prijaznim nasmehom po svoji stari navadi: „O že pri dveh in tudi pri sv. obhajilu. Zdaj grem pa še k eni za hčer, ki je, kakor veste bolna in ne more iz hiše.“ In te navade, da je šel ob nedeljah in praznikih posebej k sv. maši namestu bolne hčere se je držal več let noter do zadnjega. — Umril je naglo, star 74 let, potem ko je bil 32 let v tretjem redu in sedem let prednik moških tretjerednikov. Počivaj v miru in uživaj plačilo v nebesih, za katera si se trudil tu na zemlji!

† FRANČIŠEK SCHÖFF.

O tem blagem mladeniču ne vem sicer veliko povedati, — kaj posebnega se more napisati o 24 letnem mladeniču? Uvrstil sem ga k prvima dvema, ker me njegova smrt ni prav nič manj pretresla, ko onih dveh. Kazal je toliko veselja do tretjega reda, da ga pri poduku za novince nikoli ni manjkalo in je poduku zelo pazljivo sledil. Lep po zunanji postavi, krepkega zdravja in s primerno službo, bi bil lahko našel mnogo razvedrila in zabave v prosti naravi, ali veseli družbi. Toda njegovo srce ga je gnalo veliko višje, dvigalo se je proti neskončni lepoti in večni dobroti. Zato se je oklenil tretjerednega vodila za svoje življenje. V letu poskušnje ga je klicala dolžnost k vojakom. Šel je pokoren povelju svetne oblasti in vdan v voljo svojega Boga. Ko je prišel v Ljubljano na dopust, se je oglasil tudi pri voditelju tretjega reda. Potem je pa zopet odšel k svojemu oddelku težke artiljerije, bojeval se je ob Pijavi na Italijanskem, kjer je dobil rano. Prišel se je nazaj k svoji sestri tretjerednici, s katero je prej več let skupaj živel. Kazali so se že znaki zastrupljenja krvi; v bolnišnico je šel in je tam z Bogom spravljen in v njegovo voljo vdan umrl. Za redovnega patrona si je izbral sv. Jožefa, ki mu je stal ob strani zadnje uro. Za teboj, dragi Frančišek, se solzijo sestre, za teboj plaka tvoj najboljši prijatelj, mož tretjerednik, žalujejo pa tudi drugi bratje in sestre tretjega reda z voditeljem vred. Tolaži nas pa v globoki žalosti trdno upanje, da se enkrat zopet snidemo v nebesih.

P. S. Z.

Kolikor bolj bičamo svoje telo s pokoro, toliko bolj hrepeni duh po višjih rečeh.

Sv. Gregor Veliki.

*

Dokler ima človek še cilje pred očmi, ki se mu zde dosegljivi in vredni, da po njih hrepeni, tako dolgo je zadovoljen in srečen.

Pot v nebesa.

Premišljevanja o večnih resnicah in o trpljenju Jezusa Kristusa.

Spisal sv. Leonard Portomavriški, poslovenil P. Alfonz Furlan.

Trinajsto premišljevanje.

Marijine žalosti.

remišljuj, kako je Jezus obiskal svojo drago Mater, ko je prišla ura njegovega trpljenja in smrti. Zahvalil jo je za vse, kar je iz ljubezni do njega storila in pretrpela. Presveta Devica je postala žalostna; začne moliti, v duhu premišljuje vse bolečine svojega dragega Sina; vidi ga, kako se bori s smrtjo in kako krvavi pot poti, kako pade z obličjem na zemljo, od vseh zapuščen. Marija se joče in se žalosti, ker mu ne more v najmanjši reči pomagati. Marija vidi Judeža, kako izda Jezusa, Petra, kako ga zataji, vojake, kako ga mučijo, rabeljne, kako ga trpinčijo, sovražnike, kako ga zasmehujejo, sodnike, kako ga obsodijo, pismouke in farizeje, ki ga preganjajo. Gleda ga opljuvanega, bitega, zaničevanega, oblečenega kot norca. Šteje grozovite udarce, neusmiljeno bičanje, ki raztrguje Kristusovo telo, Mariji pa prebada srce. Vidi teči kri v curkih iz njegovih svetih udov, odrgnjeno kožo, raztrgano meso, gole kosti: vse je ena sama velika rana. Sliši, kako vpije ljudstvo: „Baraba naj živi, Kristus pa naj umrje.“ Oj dragi Sin, kliče žalostna Mati, kdo ti bo pomagal? Vsi so te zapustili! O da bi ti mogla vsaj jaz nekoliko pomagati! O da bi mogla nase sprejeti, da bi tako našla nekoliko tolažbe za svoje prebodeno srce! Oj Sin, oj dvakrat dragi Sin, o Bog, kake bolečine! Moja duša, Jezus preliva svojo Kri, Marija se joče, ti pa se ne jočeš, ki si kriva s svojimi grehi Kristusovega trpljenja in Marijine žalosti?! O nehvaležno srce!

2. Premišljuj, ko je Marija zvedela, da je Jezus v smrt obsojen, teče poslovit se od njega, pohiti na pot, zagleda orodje trpljenja, sliši rožljanje orožja, gleda svojega dragega Jezusa med rabeljni s trnjem kronanega, s križem na rami: iz vsega ranjenega telesa teče kri. Zapazi, da Jezus ne more več stati, vidi, kako pade pod težo, pri padcu se odpro rane in bolečine se ponové, trinogi ga pa bijejo, sujejo, vlačijo ter ga z vlačanjem in z udarci prisilijo, da vstane. Marija pa ni mogla več daleč biti od svojega dragega Sina, gre k njemu in ga objame; jočeta se, presunjena od žalosti in ljubezni. — Moja duša, preudarjaj pri tem srečanju čustva, bolečine, ljubezen in žalost Jezusovo zavolj Marije, in Marijino zavolj Jezusa. Spremljaj s svojim jokanjem njuno jokanje in njuno ljubezen!

3. Premišljuj, kako trinogi s silo ločijo Marijo od Jezusa in kako z neusmiljenimi sunki tirajo Zveličarja na Kalvarijo; ko so tja prišli, zapazi Marija, da so mu slekli suknjo, brez šivà, katero mu je s svojimi rokami naredila. Gleda, kako pribijajo Jezusa na rokah in nogah na križ, sliši

udarce kladiva; o Bog, vidi, da so božji udje raztegnjeni, križ zasajen, na katerem vzdihuje in umira ranjeni Zveličar, potopljen v morju zapuščenosti in bolečin. Jezus išče požirek vode, in Mati ga ne more ž njo pokrepčati, temuč vidi, da mu ponudijo žolča in kisa. Sliši Jezusa tožiti, da je od vseh zapuščen; nato izroči Marijo Janezu, in mu jo da za mater in v Janezu nam vsem. Nato izroči Janeza Mariji za sina, z Janezom pa tudi nas vse. Slednjič sliši, da Jezus izroči svojo dušo Očetu in ko je z velikim glasom zavpil, ga vidi umreti. Potem opazi, da mu s kruto sulico prebodejo sveto stran, s križa snamejo in v grob polože, kjer je pustila Marija svoje srce. Od tod se vrne božja Mati domov žalostna in potrta, brez svojega dragega Sina; joče, vzdihuje; in ko ima živo pred svojimi očmi trpljenje in smrt svojega Jezusa, so ostri trni njenih bolečin zabodeni v njenem Srcu. — Moja duša, jokaj in ne daj, da bi Marija sama jokala; spremljaj jo zapuščeno, imej sočutje ž njo, ljubi in tolaži jo; združuj svoje vzdihljaje z Marijinimi vzdihljaji, svoje solze z njenimi solzami. Ljubi Jezusa, ki je umrl iz ljubezni do tebe; ljubi Marijo, ki iz ljubezni do tebe trpi in žaluje!

Sad tega premišljevanja. Časti Marijine žalosti in v njihov spomin moli vsak dan sedem očenašev, zdravamarij in Slava Očetu. Prejmi sedem obhajil za sedem petkov; vsak petek premišluj pol ure Marijine žalosti; pritrgaj si kaj v jedi in sedemkrat se zatajaj v kaki reči! Pred spovedjo moli očenaš, zdravamarijo in slava Očetu k Mariji prežalostni s prošnjo, da naj ti izprosi solz pravega kesanja. Z Marijinim trpljenjem zedini svoje solze, trpljenje, žalosti in križe; prosi jo, naj ti izprosi srečno smrt!

Štirinajsto premišljevanje.

Sveto obhajilo.

1. Premišluj, moja duša, da predragi Odrešenik ni bil zadovoljen s tem, da je ostal pri nas v presvetem zakramentu, hotel je še več, sebe je hotel dati v svetem obhajilu, da bomo mogli jesti njegovo božje meso pod podobo kruha in se ž njim zediniti. Ko ti da Jezus svoje sveto obhajilo, ti da ž njim svoje predrago telo in kri, svoje božanstvo, svojo milost, svoje zasluženje in zadoščenje in s svojo svetostjo te vsega posveti. S svetim obhajilom Jezus položi v tvoje srce tisto bogastvo, katero je Bog Oče položil v njegove roke. Koliko darov nam je dal naš Bog! in njegova ljubezen ne bi bila zadovoljna, ako bi nam ne podaril sebe. Ko je pristopila sveta Katarina k svetemu obhajilu, je videla v mašnikovi roki goreč plamen, ki je predstavljal neskončno ljubezen, ki je gorela v Jezusovem srcu za naše duše in jej je rekel Gospod: „Moja hči, vidiš, s koliko ljubeznijo hrepenim pri vas biti, da bi se namreč vaša ljubezen vedno bolj užigala in vaša volja z mojo voljo združevala! Učlovečil sem se in sam sebe sem vam zapustil, da bi me kot hrano uživali, v mene se spreminjali in od mene se živili.“ Toda, o nehvaležnost človeška! Namestu da bi ljubili tako ljubeznivega in dobrotljivega Boga, ne ljubimo drugega kakor stvari in sebe! Po pravici se tedaj

pritožuje Gospod, da je svoje drage otroke s toliko ljubeznijo in nežnostjo povišal, pasel in hranil, zato da so mu pa nehvaležni in ga zaničujejo.

2. Premišljuj, kako prenaša naše slabosti; zapustil nam je sveto obhajilo, v katerem imamo vse, kar moremo želeči, da moremo krščansko živeti in se zveličati. Sveto obhajilo je studenec vseh milosti in čednosti; po njem oživljamo vero, utrjujemo upanje, užigamo ljubezen; vzbuja dušo, da opravlja sveta dela. Sveto obhajilo je kruh življenja, ki hrani duše za srečno večnost, kruh, ki je prišel iz nebes, da pelje duše v nebesa. Ta božji kruh vzdržuje, množi in razveseljuje dušo, ki ga dobro sprejema. Sveto obhajilo hrani duši milost in jej daje novo pomoč in moči, množi in spopolnjuje čednost. Sveto obhajilo jači, razsvetljuje in varuje duše in jim pomaga premagovati svet, hudiča in meso. Verniki so po svetem obhajilu kakor levi, ki bruhajo ogenj in žerjavico, strašni vsemu peklu. Sveto obhajilo slabi slabe navade, duši hude strasti, kroti poželenje, ko izliva nebeško roso na puntarsko netilo. Sveto obhajilo je splošno zdravilo za vse človeške siročine in slabosti; čisti dušo vseh grehov in ji vliva vse čednosti. Gospod je hotel postaviti ta zakrament življenja zato, pravi tridentinski cerkveni zbor, da bi ga prejeli in se očiščevali vsakdanjih pogreškov in obvarovani bili smrtnih grehov. Sveta Marija Magdalena Paciška prav pravi, da more eno samo dobro prejeto sveto obhajilo posvetiti dušo. O duša, bližaj se k svojemu Jezusu, sprejemaj ga s spoštovanjem, obhajaj se s hrepenenjem, objemaj ga z ljubeznijo, uživaj ga z nežnostjo, nasituj se ž njim s hvaležnostjo! Glej, ves Bog je v svetem obhajilu; glej, ves je tvoj!

3. Premišljuj, ako hočeš prejemati tolike milosti, da treba pristopati k svetemu obhajilu z dejanji gorečnosti in s svetimi željami, z vero, upanjem, ljubeznijo, ponižnostjo in hrepenenjem. Preudarjaj, kdo je Bog, ki pride v te? Neizmerna, večna, neskončna, neumrjoča, največja Dobrota. S kako ljubeznijo pride k nam? Z neskončno ljubeznijo. Kdo si ti, ki ga prejmeš? Črv, prah, pepel, poln grehov in hudobije. Kako mrzlo ga prejemaš! O sramuj se! — O Bog, kdo si ti in kaj sem jaz? Jaz nisem nič, ti si Bog. O kralj slave, stvarnik vseh reči, nebesa so tvoj prestol, in zemlja je podnožje tvojih nog; in vendar se Bog tako ponižuje, človek se pa povišuje! Bog se skriva, človek se pa hoče kazati. — O moj Jezus, razsvetluj me; daj, da bom z ljubeznijo povračeval tvojo ljubezen in tako živel, da te bom vredno prejemal. O moja največja Dobrota, s čim ti morem povrniti toliko dobroto in milost? Hvaležnost in pravičnost zahtevata, da naj se vsega posvetim ljubezni tega Gospoda, ki se je iz ljubezni meni vsega podaril, in da ne bom več živel za svet, ne za se, ne za stvari, temuč samo za svojega Jezusa!

Sad tega premišljevanja. Pred svetim obhajilom misli pol ure na Jezusa in pol ure po svetem obhajilu zahvaluj in prosi Jezusa. Ako boš v tem malomaren, o koliko milosti boš izgubil. Pogosto in pobožno pristopaj k svetemu obhajilu. Nekatere duše porabijo toliko časa za gotove pobožnosti, katerih so se navadile, da opuščajo sveto obhajilo, ki je studenec vseh dobrot. To čislaj bolj, ako ljubiš svoje večno zveličanje!

P. JERONIM KNOBLEHAR:

Francišskani v Sv. Deželi.

IX. Služba božja v svetiščih, skrb za romarje, miloščina.

e toliko misijonsko delo spreobračanja mohamedanov ali razkolnikov in tudi ne dušno pastirstvo v našem smislu je bilo v tedanjih časih poverjeno frančiškanom v Sv. Deželi, ampak varstvo njenih svetišč.

Med mohamedanskimi Saraceni, gospodarji dežele, pridigati o krščanski veri jim je bilo strogo prepovedano, kar smo že omenili.

Po odhodu križarjev ni bilo nikakih katoličanov rimskega obreda več v Palestini razen frančiškanov in nekaj redovnic III. reda sv. Frančiška. Celo naravnost prepovedano je bilo od papeža katoličanom, naseljevati se med mohamedani. Le nekaj trgovcev, večinoma Benečanov, je bivalo po pristaniških mestih Egipta, Sirije in Male Azije. V štiridesetdnevnem postnem času so le-ti morali priti k postnim pridigam in prejeti velikonočno sv. obhajilo: kdor je to opustil, tega so frančiškani naznanili pri rimskem sedežu, ki je potrebno ukrenil, da je nemarnež moral zapustiti Sv. Deželo.

Drugi kristjani so bili razkolniki; z Rimom zedinjenih kristjanov vshodnega obreda takrat še ni bilo v Palestini, če tudi so se frančiškani v ta namen mnogo prizadejali: vzrok neuspehom je bila razkolniška nestrpnost in trdovratnost. — Torej glavno opravilo frančiškanov je bilo varovati svetišča, skrbeti za njihovo ohranjenje katoliški cerkvi, opravljati službo božjo v njih in voditi romarje.

Kako zvesto so opravljali to svojo težavno službo, pričajo zgodovinarji, med njimi celo katoličanstvu nasprotni, protestantovski Julij Bêmer (Böhmer), ki pravi: „Že samo ime frančiškan pove zadosti: od nekdanj so pri delu in trpljenju vse storili, kar so mogli in se niso ustrašili nikakega mučeništva.“ Švicarski protestantovski romar Baumberger piše: „Zgodovina frančiškanskega misijona v Sv. Deželi je zgodovina brezprimernega junaštva, ginljive zvestobe in stoletja trajajočega mučeništva . . . Oni so bili edini varuhi svetišč, . . . edino zavetje romarjev, . . . edini dušni pastirji rimsko katoliških Arabcev. Kar so pretrpeli, bi napolnilo cele knjige, ravno tako, kar so dobrega storili. Brez njih bi bilo dandanes pač zadnje svetišče za katoličane zgubljeno.“ — In francoski pisatelj Šatobriän (Chateaubriand) pravi: „V Jeruzalemu žive krščanski menihi, ki jih nihče ne more pripraviti do tega, da bi zapustili grob Zveličarjev, ne nasilstva, ne žuganje s smrtjo. Njihovo petje okoli Božjega Groba se čuje noč in dan. Potem ko jih je kak turški poglavar zjutraj oplenil, jih najdeš na večer zopet na Kalvariji pri molitvi na kraju, kjer je trpel Kristus v zveličanje sveta!“¹

¹ P. Lemmens, Die Franziskaner auf dem Sion str. 165.

Prav mnogokrat in na večino svetiščih je bilo mogoče opravljati službo božjo le po noči, pred solnčnim vshodom, da so se ognili zaničevanju in ogroževanju mohamedanov in razkolnikov. Edino le procesijo na oljično nedeljo od Betfage pri Betaniji preko Oljske gore na Sijon v spomin Jezusovega slovesnega prihoda v Jeruzalem so imeli pri belem dnevu, ne da bi jih kdo motil in oviral. Celo Saraceni so se udeleževali te procesije! Gvardijan sè Sijona je na ta dan zajahal osla v Betfage in je v slovesnem sprevodu, oblečen v mašniško obleko, obdan od svojih sobratov frančiškanov s palmovimi in oljičnimi vejami v rokah, jezdil preko Oljske gore v Jeruzalem. Armenski duhovniki so se v cerkvenih oblačilih pridružili procesiji in njihovi verniki so pregrinjali pot s svojimi plašči ter poljubljali jezdeca in njegovo živinče. Cela pot je bila okrašena s cveticami in preprogami ter je odmevala od klicev „hosana“ in petja.

Skrb za romarje je bila tudi izročena manjšim bratom. Romanje v tedanjih časih je bilo neprimerno težavniše nego dandanes. Neki romar začetkom 16. stoletja pravi: „Kdor hoče potovati k Božjemu Grobu, naj vzame s seboj tri vreče: prvo, polno benečanskih cekinov; drugo, polno potrpežljivosti: zakaj, kar se mu bo škode in sramote primerilo, naj voljno sprejme in trpi; tretjo vrečo pa naj napolni z vero v to, kar bo tam videl in slišal, kjer je trpel Jezus in njegovi sv. učenci.“¹

P. Surijan pravi, da so pred 15. stoletjem romarji prihajali z ladjo najprvo v пристanišče Akri in da so od tod po suhem potovali preko Galileje proti Jeruzalemu. Vsled sovražnosti in nasilnosti Galilejcev pa so od l. 1460 dalje romarji spremenili pot in se izkrcavali v Jafi ter od tod hodili dalje proti Jeruzalemu. Galilejcem seveda to ni bilo všeč: maščevali so se za zgubljeni dobiček nad frančiškani, ki so na poti proti Nazaretu in Damasku morali iti preko Galileje; prav posebno nasilni in maščevalni so bili prebivavci mesteca Dženin, kjer je bil po ustnem izročilu Jezus ozdravil deset gobovih. Ko je ladja pristala v Jafi, je bilo treba obvestiti o tem jeruzalemskega poglavarja in sijonskega gvardijana. Romarji niso smeli prej stopiti na suho, dokler ni prišlo iz Jeruzalema dovoljenje, na kar je bilo treba čakati več nego teden dni. Potem so jih v Jafi strogo sprašali, kdo so, od kod prihajajo, nato pa zaprli v umazano poslopje, „klet sv. Petra“ imenovano, kjer so romarji ostali tako dolgo, da se je ladjini kapitan pogodil z oblastnijo o vsoti, ki jo je bilo treba plačati kot pristaniško takso; pristojbina ni bila vedno enaka, njena velikost je bila odvisna od samovoljnosti oblastnije. V omenjeni „kleti“ so morali romarji čakati tudi na potne liste, dokler niso došli iz Jeruzalema. Treba je bilo najeti konje in osle, kar se je vse vršilo med velikim vpitjem in odiranjem. Frančiškani so romarjem preskrbeli potrebnega živeža in jih spremili v Ramlo (Ramleh), od tod pa v Jeruzalem na Sijon, kjer so jim manjši bratje med pevanjem psalmov umili noge; nato so jih pogostili in naposled jim nakazali prenočišča. Duhovniki in nekaj viteзов je ostalo v samostanu, drugi pa v bližnji romarski hiši.

¹ P. Lemmens, o. c. str. 171.

Tudi k posameznim svetiščem so frančiškani vodili romarje, kakor še dandanes, razlagali jim njihov pomen in ž njimi molili. Plačila niso zahtevali, pač pa so radi sprejeli prostovoljno miloščino.

Frančiškani so imeli tudi pravico podeljevati viteški red Božjega Groba. Navadno se je to podeljevanje vršilo na ta način, da se je sijonski gvardijan z mečem jeruzalemskega kralja Gotfrida Buljonskega po predpisanem obredu dotaknil rame novoimenovanega viteza, na kar je ta isto storil pri sledečem, ta pri tretjem i. t. d. Ta meč hranijo v isti namen frančiškani v zakristiji cerkve Božjega Groba, viteški red sam pa ima pravico deliti dandanes jeruzalemski patrijarh.

Grb vitezov Božjega Groba je stari grb križarjev, velik križ s štirimi manjšimi v štirih kotih. Izvir tega grba ni povsem jasen; gotovo je pa starejši nego križarske vojske, ker ga je mogoče videti na starejših stavbah iz predkrižarske dobe, n. pr. na koptovski cerkvi sv. Sergija v Kahiru, na armenski cerkvi sv. Jakoba v Jeruzalemu. Pomen peterih križev v grbu tudi ni povsem znan; verjetno pa je, da pomenja veliki križ z dvema manjšima ob straneh križ Gospodov in ta dva križa obeh roparjev, kot okrasek pa sta dodejana oba spodnja manjša križa.

Rekli smo že, da frančiškani od romarjev niso zahtevali nikakega plačila, pač pa so hvaležno sprejeli vsak prostovoljni dar. S temi darovi seveda niso mogli shajati: zakaj vzdrževati jim je bilo treba še cerkev in samostan na Sijonu, v Betlehemu in pri Božjem Grobu, dalje hiše redovnih sester v Jeruzalemu, to vzdrževanje je bilo pa zlasti težavno, ker so morali pri tem plačevati hude davke Saracenom v denarju in blagu. V pokritje vseh teh stroškov so morali iskati si drugih virov in ti so bili — radodarne roke in dobra srca kristjanov v Evropi.

Iz apostolskega pisma papeža Nikolaja V. l. 1454 je razvidno, da so manjši bratje že dolgo prej dobili pravico po Evropi nabirati miloščino za sv. kraje v Palestini. Nalašč za to od sijonskega gvardijana pooblaščen in od papeža potrjeni prokuratorji (oskrbniki) ali dandanes komisarji (pooblaščenici) Sv. Dežele imenovani so prevzeli skrb za nabiranje miloščine. Med dobrotniki Sv. Dežele so kajpada zavzemali najodličniše mesto evropski vladarji. Ne bomo naštevati posameznih, naj omenimo le Habsburžane v splošnem, ki so bili in so še največji dobrotniki frančiškanov in njihovi oskrbi izročenih svetišč v Palestini.

K sklepu tega poglavja naj še to omenimo, da so se varihi svetišč vsako tretje leto menjavali: ko je došel novoizvoljeni kustos Sv. Dežele, ob enem sijonski gvardijan, v spremstvu novih bratov, so se prejšnji varihi večinoma vrnili v domovino. Hrepenenje po sv. krajih je bilo med frančiškani tako veliko, da je vsakdo izmed njih želel iti tjakaj za variha. Z menjavanjem so skušali redovni poglavarji vstreči njihovi želji. Seveda mnogo bratov je ostalo v Sv. Deželi za vselej, ker so na Sijonu legli v grob k večnemu počitku: smrt je imela namreč vedno bogato žetev med varihi v sv. krajih; pomanjkanje in druge razne stiske so objedale korenine drevesa

njihovega življenja, nalezljive bolezni, tako pogoste med tamošnjim ljudstvom, niso prizanašale frančiškanom: kolera in kuga sta v teku stoletij pobrali okoli šest tisoč bratov. Te žrtve in nevarnosti pa so ohranile dobrega duha in sloves bratov po širokem svetu ter jim pridobile občudovavcev, dobrotnikov in posnemovavcev.

P. ALFONZ FURLAN:

Pobožnosti in nekateri odpustki v mesecu oktobru.

Mesec oktober je posvečen Materi božji presvetega rožnega venca. Papež Leon XIII. je zapovedal dne 11. septembra 1887., da naj v cerkvah vsak dan molijo eden del rožnega venca, lavrentanske litanijske z molitvijo k sv. Jožefu zjutraj ali zvečer pred izpostavljenim Najsvetejšim. Dne 23. julija 1898. je podelil za vsak dan odpustek 7 let in 7 krat po 40 dni vsem, ki molijo eden del rožnega venca v cerkvi z drugimi ali sami zasebno; popolni odpustek pa na rožnovenško nedeljo ali v osmini, tistim, ki na praznik presv. rožnega venca in celo osmino vsaki dan v osmini molijo tretji del rožnega venca in opravijo spoved in prejmejo sveto obhajilo, obiščejo cerkev ter v nji molijo za odpustek. Popolni odpustek prejmejo tudi tisti, ki po osmini vsaj 10 dni molijo po eden del rožnega venca, zahteva se spoved, sv. obhajilo, obiskovanje cerkve in v nji molitev za odpustek.

V cerkvah, kjer je postavno vpeljana rožnovenška bratovščina, je „porci-junkulski“ odpustek za vse na rožnovenško nedeljo.

Mesec oktober lahko posvetiš tudi sv. Frančišku Serafinskemu. Na praznik sv. Frančiška Serafinskega (ali Asiškega), 4. oktobra, ali v osmini, je v vsaki cerkvi za vse verne popolni odpustek, ako opravijo spoved, pristopijo k sv. obhajilu, obiščejo kako cerkev in v nji molijo po papeževem namenu. Kdor se skesan udeležuje v katerikoli cerkvi devetdnevnice ali mesečne pobožnosti v čast sv. Frančišku Serafinskemu, prejme za vsak dan tristo dni odpustka. (Leon XIII. 17. jan. 1888, Pij X. 29. februarja 1904). Te odpustke smeš podariti dušam v vicah. Primerna premišljevanja za to mesečno pobožnost nahajaš v 18., 19. in 20. letniku „Cvetja“.

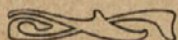
Vesoljna odveza je:

Dne 4. oktobra, praznik sv. Frančiška Serafinskega ali pa v osmini.

Dnevi popolnega odpustka:

Dne 4. oktobra: sv. Frančišek Serafinski ali v osmini v vsaki cerkvi; v kapucinskih cerkvah: 5. oktobra: spomin rajnih bratov, sorodnikov,

dobrotnikov i. t. d.; 6. oktobra: sv. Marija Frančiška od pet ran Kristusovih, devica 3. reda; 11. oktobra: osmina sv. Frančiška; 12. oktobra: sv. Serafin, sp. 1. reda kapuc.; 13. oktobra: sv. Danijel in njegovi tovariši, muč. 1. reda; 19. oktobra: sv. Peter Alkantara, spoznav. 1. reda; 23. oktobra: sv. Janez Kapistran, spozn. 1. reda; 26. oktobra: bl. Bonaventura Potenški, spoznavec 1. reda minorški; 30. oktobra: bl. Angelj Akriški, sp. 1. reda kapuc.; 31. oktobra: bl. Tomaž Florentinski, spoznav. 1. reda.

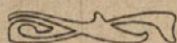
Dopisi.

Staritr. Tretji red sv. Frančiška Asiškega je bil pri nas vpeljan dne 8. januarja 1888 kot podružnica mariborske skupščine. Od dne 19. julija 1899 ga vodijo naš preč. in milostljivi gospod Anton Šlander, častni kanonik, dekan in župnik. Ker je število udov vedno naraščalo, se je tretji red dne 7. julija 1918 kanonično ustanovil v trajni spomin zlate sv. maše, katero so naš goreči dušni pastir in voditelj tretjega reda obhajali dne 19. julija 1918. Ob priliki kanonične ustanovitve in vizitacije III. reda je pater vizitator iz Maribora vpeljal organizacijo in je imenoval prvo predstojništvo za dobo treh let. V predstojništvo so bili poklicani: I. za moške: predstojnik: Pógač Vincenc, posestnik, Gmajna h. št. 38; namestnik: Sóle Jožef, prevžitkar, Staritr. h. št. 104; svetovavca: Ajtnik Peter, posestnik, Gradišče h. št. 87; Skaza Peter, uradnik, Slovenjigradec h. št. 85. — II. za ženske: predstojnica: Zabél Marija (p. d. Gabróvnik), km. hči, Vrhe h. št. 25; namestnica: Pečolar Marija (p. d. Bukovník) km. hči, Vrhe h. št. 56; svetovavke: 1. za Staritr. in Raduše: Popjč Antonija, kmetica, Staritr. h. št. 108; 2. za Gradišče, Legen in Troblje: Črešnik Antonija, Troblje h. št. 14; 3. za Vrhe in Gmajno: Pógač Elizabeta, kmetica, Gmajna h. št. 38; 4. za Slovenjigradec: gospa Pernóvšek Justina, soproga davčnega nadupravitelja, Slovenjigradec hiš. št. 56.

Sv. Martin pri Slovenjgradu. V naši sosednji župniji, v Staremtrgu, je bil dne 7. julija 1918 tretji red sv. Frančiška Asiškega kanonično ustanovljen. Že od 8. januarja 1888 smo tja h nauku za III. red hodili. Ob tej priliki se je tam vpeljala organizacija, pri kateri je tudi mesto Slovenjigradec dobilo dva zastopnika: svetovavca in svetovavko. Od Sv. Martina nas je bilo nad 60. udov-3. reda tam. Pater vizitator so nam rekli: „Vi, od Sv. Martina, postavite se na lastne noge, vas je že zadosti!“ — In dne 18. avg. 1918 se je to res zgodilo. Prišli so vizitator p. Filip Benicij iz Maribora in so nam tudi pri Sv. Martinu III. red kanonično ustanovili in vpeljali organizacijo. Ob enem bo ta veličastna in za našo starodavno in slavno nadžupnijo Sv. Martina velepomembna slovesnost, kot najlepši in trajni spomin na zlato sv. mašo, katero so obhajali naš ljubljani dušni pastir preč. gospod Janez Lenart, kn. šk. duh. svétnik in nadžupnik dne 22. julija 1918. Od patra vizitatorja imenovano predstojništvo je: I. za moške: predstojnik: Mrzel Franc, kmet, Golavabuka h. št. 38; namestnik: Kalinšek Martin, mlinar, Sv. Martin h. št. 76; svetovavec: Zavodnik Valentin, cerkvenik, Legen h. št. 25. — II. za ženske: predstojnica: Strmčnik Julijana, km. hči, Legen h. št. 34;

namestnica: Kalinšek Magdalena, posestnica, Sv. Martin h. št. 76; svetovavke: 1. za Sv. Martin, Turiško vas, Sredme, Dobrovo, Dovže, Lepo vas in Žabjo vas: Kac Marija, km. hči, Sv. Martina h. št. 100; 2. za Legen in Gradišče: Golob Marija, km. hči, Legen h. št. 19; 3. za Golavabuko, Brde in Tomažko vas: Mrzel Marija, km. hči, Golavabuka h. št. 79. — Te službe so za dobo treh let, potem bodo prve volitve. — Naš novi zapisnik šteje 83 udov tretjega reda. —

Maribor. Dne 15. avgusta t. l. je sprejela redovno obleko sv. Frančiška med drugimi kandidatinjami čč. šolskih sester tudi velespoštovana gospodična Marica Košakova, bivša učiteljica na Viču pri Ljubljani. Dobila je redovno ime Marija Doloroza. Goreči, že med svetom vzgledni tretjerednici in izvrstni učiteljici mladine obilo blagoslova in uspeha v „šotoru miru“, po katerem je vedno hrepnela!

Razgled po serafinskem svetu.

Za provincijala hrvaške frančiškanske provincije sv. Cirila in Metodija je bil izvoljen dne 25. julija Slovenec preč. p. Mihael Troha, za kustosa pč. p. Rafael Rodić, za definitorje: pč. p. Kazimir Vajdič, pč. p. Benvenut Habjan, pč. p. Teofil Harapin in pč. p. Alfonz Andrašec. Generalni vizitator v bratovski provinciji je bil naš preč. p. Angelus Mlejniki.

Novi kustos Sv. Dežele. Dne 31. decembra l. 1917 je generalni definitorij izvolil preč. P. Ferdinanda Dioletevija za kustosa Sv. Dežele. Novoizvoljeni kustos, ki je bil dotedaj provincijal lavretanske provincije, je že srečno došel v Jeruzalem in nastopil svojo službo.

Novi konzultor iz frančiškanskega reda. Sv. oče so imenovali za konzultorja t. j. svetovavca nove kongregacije za orijentalne cerkve frančiškana preč. P. Bernardina Klumperja iz holandske provincije, sedanjega generalnega prokuratorja frančiškanskega reda.

P. Marko Davijano (d' Aviano) proglašen za blaženega. Obravnava, da se prišteje P. Marko d' Aviano (1631—1699) med blažene, se bliža svojemu koncu. 6. junija t. l. se je vršila v kapucinski cerkvi na Dunaju slovesna „rekognicija“ (spoznanje za pravo telo) trupla častitljivega božjega služabnika. Vršila se je ob pričujočnosti njunih veličanstev cesarja in cesarice in številnih udov cesarske hiše. Prisotni so bili poleg teh tudi kardinala Piffil in Černoh (Csernoch), nuncij nadškof Valfrè in razni drugi cerkveni in svetni dostojanstveniki. Po odprtju rakve so ostanke trupla zavili v svilnate prte, ki jih je v ta namen podarila cesarica Cita, in jih nato zopet položili v kapelo žalostne Matere božje.

Kardinalski kolegij šteje po najnovejših podatkih 65 udov. Od teh je bilo 14 imenovanih od papeža Leona XIII., 33 od papeža Pija X., 16 od papeža Benedikta XV., dva pa sta, kakor se pravi „in petto“ (za sedaj še ne imenovana, pač pa od papeža določena). 6 jih pripada redu škofov, 50 redu mašnikov in sedem redu dijakonov. Najstarejši med njimi je kardinal Deroveryé Dekabrijér (de Roverié de Cabrières) z 88 leti, najmlajši pa je kardinal Askalezi (Ascalesi), nadškof v Beneventu. Glede narodnosti oziroma pripadnosti je 33 Italijanov, 8 Francozov, 5 Špancev, 5 Amerikancev,

štirje so iz Avstro-Ogrske, 2 sta Angleža, 2 Portugalca, en Nemec, en Holandec, en Irec in en Belgijec. V Rimu samem stanuje 26 kardinalov in sicer 21 Italijanov, en Avstrijec, en Francoz, en Španec, en Holandec in en Anglež. Pod sedanjim papežem je umrlo 17 kardinalov, med temi trije preteklo leto.

Podoba presv. Srca Jezusovega v sv. Petra cerkvi v Rimu. Po želji sv. očeta je vatikanski kapitelj sklenil v cerkvi sv. Petra postaviti novo veliko sliko presvetega Srca Jezusovega. Kapela, kjer se bo častilo presveto Srce Jezusovo, še ni določena. Gotovo je, da bo ob slovesnem proglašenju bl. Marije Marjete Alakok za svetnico slika blagoslovljena. Nova podoba bo najprej slikana in potem izvršena v mozaiku, kakor vse oltarske slike vati-kanske bazilike.

Jubilej usmiljenih sester. Usmiljene sestre sv. Vincencija Pavljanskega slavijo letos tristoletnico svojega obstanka. Sv. oče Benedikt XV. jim je z ljubeznivim pismom čestital k temu njihovem prazniku. Na celem svetu imajo več kot tri tisoč šest sto hiš. Posebno v tem vojnem času so si stekle novih, neprecenljivih zaslug za bolnike in ranjence.

Anglikanska cerkev in katoličanstvo. Anglikanci v zadnjem času v velikem številu prestopajo v katoliško cerkev. Posebno se ta spreobrnjenja vršijo na bojni fronti, kjer jih je že nad 40 tisoč storilo ta korak. Angli-kanski duhovniki sami priznavajo, da je mnogo tolažljivejša in lažja služba katoliških duhovnikov nasproti umirajočim vojakom, kakor katerihkoli drugih verskih uslužbencev.

Zakaj so misijonarji dobri. Med črnimi francoskimi vojaki se je disciplina tako zelo poslabšala, da je Klemansô (Clemenceau) premagal svoje sovraštvo do duhovščine in poslal nekega misijonarja, ki dobro pozna navade senegalskih črncev, v njihova taborišča, da posluša njihove pritožbe in jih zopet potolaži.

Poganska regentinja ali vladarica sprejeta v katehumenat. Pater Mantel O. M. I. piše 18. sept. l. 1917 iz Samarije v južni Afriki: „Sprejel sem v katehumenat jedno „mofumahali“ t. j. regentinjo. Ona je vladarica nad 14 precej obljudenimi vasmí. Njeno spreobrnjenje je velik dobiček za katoliško vero. Nočem sicer s tem reči, da so svetni oblastniki v deželi Bazuto boljši nego drugi ljudje, toda že njena osebnost sama daje upanje, da bo ostala stanovitna.“

Splošni cerkveni zbor ruske cerkve. Za dan 15. avgusta t. l. je sklical moskovski patrijarh Tihon v Moskvo splošni cerkveni zbor ruske razkolne ali, kakor sami pravijo, pravoslavne cerkve. Takega zbora na Ruskem ni bilo že več sto let. Zdaj je nastala potreba, ker je ruska cerkev brez najvišjega poglavarja — carja-papeža ni več; dalje so vsled prevratov nastale velike nevarnosti za pravoslavno krščanstvo. Bog daj, da bi verni Rusi spoznali, da je pravi poglavar Kristusove cerkve sv. oče v Rimu. Katoliški Slovenci, zlasti udje III. reda imamo veliko nalogo: moliti, da bi naši razkolni bratje spoznali resnico ter se vrnili v sv. katoliško Cerkev!

Razširjanje protestantskih misijonov. Amerikanski misijonski odbor je izdal novo statistiko ali seznam protestantskega svetovnega misijona, ki kaže sledeče uspehe: Protestantovski misijoni štejejo 20 tisoč devet sto in tri misijonarje, 5 tisoč osem sto in 25 misijonskih sester. Število konfirmiranih je narastlo za en dober milijon in znaša dandanes 2 milijona 945 tisoč in 89, tako da štejejo dandanes 4 in pol milijona svojih pripadnikov. Število domačih šolskih otrok znaša 1 milijon 774 tisoč 209, v petih letih je torej naraslo za en milijon štiri sto tisoč. Na Azijo odpadeta 2 in pol milijona, na Afriko pa en milijon 667 tisoč domačih protestantov. Šolstvo je

najbolj napredovalo na Kitajskem in v Vzhodni Afriki, kjer se je naravnost podvojilo. — Napredka protestantizma katoličani ne smemo gledati križem rok, gledati moramo na to, da tudi mi pošljemo čim več misijonarjev v naše misijone ter da jih tudi gmotno radi podpiramo.

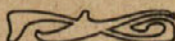
Portugalska, kjer so pred leti framasoni prišli do vlade ter pretrgali vsako zvezo z Rimom, se je spet približala sv. očetu. Za papeževega nuncijsa v Lizboni je imenovan monsinjor Lokatéli (Locatelli).

Zastopnika ali poslanika pri sv. očetu hočeta imeti tudi Kitajska in Japonska. Na daljnem vzhodu bodo ustanovljene apostolske nunciature, kar bo gotovo zelo koristilo tamošnjim katoliškim misijonom.

Latinski časopis na Kitajskem. Lazaristi v Pejtangu pri Pekingju so ustanovili latinski mesečnik „Sacerdos in Sinis“ („Duhovnik na Kitajskem“), s katerim žele priti v dotiko s celim svetom vsakega jezika in naroda. Posebno se bo obravnavalo v novem časopisu misijonsko delovanje na Kitajskem. V tem časopisu imamo ob enem nov dokaz, da ni treba za mednarodni promet nobenega novega umetnega jezika. Z latinščino se še danes najlaglje shaja.

Misijon na Kitajskem. Kitajska šteje danes dva milijona kristjanov in en dober milijon takih, ki se pripravljajo na krst t. j. katehumenov. To je sad od Boga vidno blagoslovljenega dela 2 tisoč tri sto 80 duhovnikov, ki delujejo na Kitajskem. Na Kitajskem pride zdaj na 234 prebivavcev en kristijan in na 768 kristjanov en duhovnik. V vseh provincijah izražajo misijonarji največje upanje na nove uspehe.

Veleizdajalske podobice. Kakor se poroča iz Friburga (Freiburg) v Švici je zadnji čas italijanska cenzura v Padovi konfiscirala ali zaplenila 4500 podobic Matere božje, ker je bilo na njih tiskano: „Kraljica miru, prosi za nas!“ K temu pripominja turinski časopis „Momento“: Zdaj bo treba pač zapreti vse tiste, ki opravljajo cerkvene molitve, v katerih se prosi Bog za rešitev od vojske. Ker je pregrešek misliti na mir, bo najboljšje, da se ta besedica črta še iz besednjakov.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo:

I. pokojni udje **tretjega reda**

1) skupščine svetotrojiške:

Sv. Trojica: Elzabeta Ploj, Jakob Mulec, Ivana Horvat; Sv. Lovrenc v Slov. g.: Marija Reberc, Alojzij Rižnar, Jera Markeš, Amalija Kozar, Marija Gomilšak, Amalija Podgoršek, Marija Fijačko, Jera Repič, Katarina Toplak, Ana Brumen, Uršula Reberc, Jera Pignar, Marija Vrtič, Franc Novak († na bojišču); Kapela: Amalija Podgoršek; Sv. Ana v Slov. g.: Elzabeta Divjak; Sv. Peter pri Radgoni: Neža Vukan; Tišina na Ogrskem: Ana Kosedna; Polenšak: Marjeta Kovačič, Marija Ploj, Janez Petek; Sv. Križ na Murskem polju: Marija Verač; Sv. Jurij na Ščavnici: Anton Borko; Sv. Urban v Slov. g.: Klara Ferlež; Vurberg: Ana Bezjak; Sv. Bolfank v Slov. g.: Marija Polanec; Belatinci (Ogrsko): Magdalena Zorko.

2) skupščine mariborske:

Maribor: č. sestra Marija Ildefonza rojena Marija Brus, šolska sestra III. reda sv. Frančiška, † 10. avg. 1918 v 33. letu svoje starosti, č. sestra Marija Suzana rojena Marija Šporn, † 13. avg. 1918 v 38. letu svoje starosti. Naj počivata v miru! Terezija Merkun, Marija Ruprecht, Ivana Kramberger, Eva Grobnik; Sv. Rupert v Slov. g.: Julijana Jakopec; Ljutomer: Marija Kos; Cirkovce; Ana Medved; Sv. Jakob v Slov. g.: Franc Šiker, padel na bojišču; Kamnica: Katarina Muškatelec.

2) skupščine nazarske:

Zavodnje: Mica Strupnik; Št. Andraž: Ana Lepičnik; M. Nazaret: Jernej Predovnik, Alojzija Borštnar, Neža Gros, Franc Rakun; Braslovče: Helena Škorjanc, Terezija Turk, Jakob Žibret, Frančiška Omladič; Škale: Gašper Martinšek, Ana Camljek; Gornji grad: Jožefa Störgel; Šmihel: Gregor Goličnik († na bojišču); Sv. Frančišek: Ana Fužir; Št. Jurij pod Tabrom: Kunigunda Kuhar; Šmartin na Paki: Helena Jelen.

4) skupščine ljubljanske:

Marija Štular, Marija Blaznik, Marija Alič, Terezija Gaber, Ivana Jančar.

5) skupščine pri Novi Štifti (Dolenjsko):

Karol (Anton) Mihelič.

6) skupščine podgrajske pri Ilirski Bistrici:

preč. gospod Štefan Jenko, vikar v p. v Kuteževem, goreč dušni pastir in po-
božen tretjerednik.

7) skupščine goriške na Kostanjevici:

Marija Komel iz Bilj, † kot begunka na Nižje Avstrijskem (Groß Schweinbart 38).

8) skupščine kamniške:

Cerklje: Marljana (Elizabeta) Boštič, Marija (Elizabeta) Globočnik, Frančiška (Elizab.) Koder.

II. pokojni udje armade sv. Križa:

Marija Pevec, Ljubljana; Ivana Šabec in Antonija Brgež, Zagorje na Krasu; Franc Flere, Marljana Res, Marija Flere, Helena Kristan, Ljubljana. Priporočajo se udom armade sv. Križa v molitev.

Dalje se priporočajo v molitev:

Neka oseba presv. Srcu Jezusovemu in žalostni Materi božji za dušni mir. Zelo bolan duhovnik za zdravje, ako je volja božja. Neki duhovnik v dušnih zadevah. V molitev bodi priporočena neka hudobna oseba za spreobrnjenje. Neka druga se priporoča za potrpežljivost in vdanost v voljo božjo. Neka žena tretjerednica priporoča svojega moža, ki je ujetnik v Italiji, v čast presv. Srcu Jezusovemu, brezmadežni Devici Mariji in sv. Antonu Pad., da bi se nepokvarjen na duši in telesu že skoraj vrnil ter stopil v tretji red sv. Frančiška. A. M. se priporoča v molitev v zelo važni zadevi. Fr. M. K., vojak v Rumuniji. Vsem tretjerednikom bodi priporočen v molitev neki vojak, da bi dosegel milost vere in da ne bi obupal. Neki mladenič, da bi prišel k pravemu spoznanju in se poboljšal. Neka družina. Vojaki, zlasti tretjeredniki, ujetniki, begunci in umirajoči. Neka oseba, da bi mogla vse potrpežljivo in vdano v božjo voljo prenesti. Vse prošnje, ki še niso bile uslišane.

Zahvala za uslišano molitev.

Največa čast in zahvala presv. Srcu Jezusovemu in prečistemu Srcu Marijinemu, sv. Jožefu in sv. Antonu za vse prejete milosti in dobrote. M. D. — Neka oseba se zahvaljuje svetogorski Materi božji za ozdravljenje hude bolezn. Zahvala sv. Antonu za pomoč v neki zadevi. M. Ž. — A. J. se iskreno zahvaljuje sv. Antonu, ker je bila uslišana njena prošnja, da se je dosegla pravična razprava. Zahvala je bila obljubljena. —

M. C. Obljubljena zahvala za dvakratno uslišanje po opravljeni devetdnevnic. Podpisana se javno in najpristržneje zahvaljuje nebeški Materi Mariji in padovanskemu Čudodelniku za očitvidno milost. Z malim darom za kruh sv. Antona spolnujem s hvaležnostjo svojo obljubo. A. B. — Tretjerednice iz Brežic ob Savi naznanjajo obljubljeno zahvalo naj-svetejšemu Srcu Jezusovemu in sv. Antonu Pad.: »naš častiti g. voditelj III. reda so bili tako nevarno zboleli, da so celo zdravniki zgubili vse upanje; v skrbi za dušnega pastirja smo začele opravljati devetdnevnic v čast presv. Srcu Jezusovemu in sv. Antonu ter dale brati mašo na koncu devetdnevnic; v molitvi se nas je združilo precej iz domače župnije, pa tudi iz sosednjih župnij. In sedaj so naš voditelj, hvala Bogu, že toliko ozdraveli, da ni več nevarnosti. Bodi slavljen presv. Srce Jezusovo in zahvaljen sveti Anton!...«

Darovi.

Armada sv. Križa. — Darovi udov (armade sv. Križa) za Sv. Deželo v avgustu: Marija Bevc, Kamna gorica 20 K; Neža Žurman, Ljubljana 24-40 K; posamezni 4-60 K. — Došlo v Kamnik: Udje »Arm. sv. Križa« (v naši zakristiji) 310-80 K.

Za kitajski misijon: Neim. iz M. Nazaret za odkup deklce na ime Marjeta 25 K; neim. od sv. Frančiška za odkup deklce, na ime Frančiška 20 K; župni urad Cerklje na Gorenjskem 55 K; Terezija Skok 1 K; Neža Valant 1 K; neim. iz M. Nazaret za odkup dečka, na ime Anton 22 K.

Frančiškanska misijonska družba v Mariboru: Pospešitelji so nabrali: Preč. gosp. Franc Gartner, župnik na Planini: 32 K; preč. gosp. Anton Novak, župnik v Kamnici: 38 K; preč. g. Vinko Lorenčič, župnik pri Sv. Ožbaltu: 36 K; preč. g. Štefan Pivec, dekan v Vuzečici: 43-20 K; milostlj. g. kanonik Anton Šlander, dekan v Starem-trgu: 90 K; preč. g. Jožef Čížek, dekan v Jarenini: 30-60 K; Frančiška Stranjšak: 381-40 K; Gleinzer Frančiška: 60 K; Zavernik Alojzija: 80 K; Šket Amalija: 21 K; Gsellmann Ana: 20 K. — Posamezni darovi: Frangež Terezija 1 K; Župan Marija 2 K; Pertišek Katarina 12 K; Šket Lucija 15 K; Zabel Marija 50 K; Stebre Ivana 2 K; Laci Marija 10 K; Markuš Julia 10 K; Šajn Helena 55 K; Fakin Anton 2 K; Krošl Marija 20 K; neimenovan 10 K; Tušek Helena 10 K.

Za afrikanske misijone: Neim. iz M. Nazaret 30 vin.

Za cerkev in samostan v Brežicah: Rozman Anton, Štore 2-60 K; Ivan Hutter, prof. realke, Celovec 10 K; Marija Bržan, Marezige 2 K.

Za kruh sv. Antona: Marija Pengov iz Duplice 1-20 K; dve neim. 15 K; neimenovana iz M. Nazaret 24 K.

Za svetišče svetogorske M. B.: Lebar V., iz Žižkov (Ogrsko) 100 K.

Za prospeh »ročnega dela«: Val. Majar, vpok. župnik, M. Izlake 20 K.

Vsem dobrotnikom: Bog plačaj z večnimi darovi!

